

קובץ
דברי תורה
ושיחות קודש

פרשת מצורע - שבת הגדול

תשפ"ב

תוכן העניינים

- ליל ש"ק תזריע מצורע תשפ"א
- קידושא רבה תזריע - החודש תשפ"ב
- סעודה שלישית תזריע - החודש תשפ"ב
- סעודה שלישית צו תשפ"ב (בארא פארק)
- מוצש"ק ויקרא תשפ"א
- מוצש"ק תזריע תשפ"ב/ הרה"ק רש"ב מליובאוויטש זי"ע

הגליון נתנדב

לע"נ כ"ק איתן אדונינו מורינו ורבינו

הרה"ק רבי יוסף זי"ע

בן הרה"ק רבי יצחק זי"ע

נסתלק לגנוזי מרומים ונתבקש בישיבה

של מעלה ביום י"א ניסן תש"פ

נדבת הרב"נ

הרה"ג רבי אברהם שמעון מארילוס שליט"א

ראש כולל תורת שמעון בני ברק

ניתן לקבל הגליון

בארה"ק

בני ברק

ביהמ"ד אמשינאו רחוב חזון איש 76
ירושלים

אצל הרה"ח ר' זלמן לעווין שליט"א
ביתר

אצל הרה"ח ר' אברהם לאנדא שליט"א

בארה"ב

בארא פארק

ביהמ"ד אמשינאו 4408-15th Ave.
וויליאמסבורג

ביהמ"ד אמשינאו 144 Rodney st.
מאנסי

ביהמ"ד ווארקי 10 Maple ter.
לייקוואד

אצל הרה"ח ר' ישראל נתן בוים שליט"א

לע"נ

האה"ח מרת רחל לאה ב"ר זאב (הנקרא זנוויל) ע"ה

אשת הרה"ח ר' יוסף ריבא ז"ל

נתנדב ע"י בנה

הרה"ח ר' שמואל זנוויל ריבא שליט"א

הגליון הבא יצא לאור בעוהשי"ת לקראת

ש"ק פרשת קדושים בארה"ק - אחרי בחו"ל

יו"ל ע"י מערכת דברי תורה - אמשינאו

כל הזכויות שמורות ©

לתרומות, הנצחות, ולקבלת הגליון

amshinov40@gmail.com

ליל ש"ק פרשת תזריע מצורע תשפ"א לפ"ק

אמרים

דיבר, על כן היא נשלחת על פני השדה שתמשיך לפטפט לטובה, ולכפר על הפגם במניעת הדיבור עכתד"ק.

הרבי ר' בונם ז"ל מפשיסחא (שפתי צדיק מצורע, א') אמר על הפסוק במשלי, יש בוטה כמדקרות חרב ולשון חכמים מרפא. שהאדם בלשונו יכול להכאיב לחבירו כמו חרב ממש, ובאמת למה יהיה כל כך גדול כח הדיבור, ומתרץ, כיון שצריך שיהא זה לעומת זה, על כן צריך ליתן כח גדול בדיבור של רע, כדי שיהא מאידך 'ולשון חכמים מרפא'. שיהא כח גדול לדיבורים טובים, להיכנס ללבות ישראל.

ידועים דברי הזוה"ק (תזריע מו, ב) עה"פ נצור לשונך מרע וגו', כמו שיש עונש על האדם על דיבורים רעים, כך יש עונש על דיבור טוב שבא לידו ולא דיבר. שעליו נאמר, נאלמתי דומיה, החשיתי מטוב, וכאבי נעכר.

על דברי הזוה"ק אלו, איתא בשם אחד מצדיקי בית בעלזא זי"ע דזהו הענין של השני ציפרים, שמביא המצורע ביום טהרתו, שכן הצפרים מפטפטין תמיד כמו שאמרו חז"ל (ערכין ט"ז ע"ב) והצפור השחוטה הוא כנגד הדיבורים רעים שדיבר, על כן דינה לשחיטה, אך הצפור החיה רומזת לדיבורים הטובים שלא

*

צריך להגיע ביום טהרתו אל הכהן, לקבל את התיקון שלו. שכן המדבר לשון הרע טוען שדובר אמת הוא,

זאת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו והובא אל הכהן. אא"ז הרה"ק רבי מנחם זי"ע אמר, שהטעם שהמצורע

א

לו בני, ראה חברך וכו' אוי לי, איך
אשא עיני בחברי וכו', ע"כ. ואף
שאינו תכלית האמת, מכל מקום
אומר כן, כדי להביא שלום בין
הבריות.

על כן אומרים לבעל לשון הרע, אתה
עם מידת האמת שלך, מחריב את
העולם. לך נא ראה את דרכו של
הכהן, שאינו חושש כל כך במידת
האמת, ומביא שלום לעולם.

אבל אינו שם אל ליבו, שעם האמת
שלו הוא מעורר מדנים ומחריב את
העולם. ומאידך, הכהן מדתו רודף
שלום, ולכן לפעמים משתכח שיש
לו צורך לומר דבר שיש בו קצת
שקר, כעצת חכמינו ז"ל שהורו
לשנות מפני דרכי שלום, וכידוע
דרכו של אהרן הכהן, כדאיתא
באבות דרבי נתן (פרק יב), שני בני
אדם שעשו מריבה זה עם זה, הלך
אהרן וישב לו אצל אחד מהם ואמר

קידושא רבא פרשת תזריע החודש תשפ"ב לפ"ק

לבס', בקשו חבריו החכמים רחמים עליו, וחזר אליו תלמודו, ע"כ.

על פי גמרא זו אמר, החידושי הרי"ם בשם הרבי מלובלין זי"ע, שאף מי שנמשך אחרי תענוגות גשמיים במשך כל ימות השנה, עד שנעשה ח"ו בבחינת 'החרש היה ליבם', יכול עתה בשבת זו להתקרב אל ה', ולקבל התחדשות, בבחינת החודש הזה לכם. יעזור השי"ת שנוכל לקבל את היום טוב פסח מתוך שמחה וששון, ונזכה לגאולה במהרה, וכימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות בב"א.

החודש הזה לכם וגו'. בגמ' (שבת קמז, ב) מסופר אודות התנא רבי אלעזר בן ערך, שהגיע לעיר 'דיומסית', שהיא מקום של עמי הארץ שלא עסקו בתורה אלא בתענוגות הגוף, והיה שם יינות משובחים ומעיינות טובות, וכיון שהיה שם תקופת מה נמשך אחריהם, עד שנשכח ממנו תלמודו - אין לנו כל השגה בתנא - כיון שחזר משם רצה לקרות בתורה הפרשה של 'החדש הזה לכם', ולא ידע איך לאומרו, וקרא 'החרש היה

סעודה שלישית פרשת תזריע החודש תשפ"ב לפ"ק

בתענית, כמבואר בגמ' (מגילה טו, א) ויעבור מרדכי, ולמה באמת לא המתינה עוד יום אחד עד שיהא חול המועד.

אך הענין, שהשי"ת חפץ מאד בעבודת בני ישראל, ובחג הפסח הקדוש הזה, לא יאומן כי יסופר, רבבות הסודות והיחודים אשר נעשים בעולמות העליונים בלילה הזה, ע"י סדר ליל שמורים ואכילת מצה ומרור וסיפור יציאת מצרים. ועל כן התחכמה אסתר בזה, וכאשר שמעה כי נגזרה הגזירה למעלה, צוותה שיבטל מרדכי את סדר ליל הפסח, ועל ידי זה שכל העם אשר בשושן יעסקו בתענית, ויתבטלו מעבודתם בלילה הזה, יהא רעש גדול למעלה בכל העולמות, מה זה ועל מה זה, ואכן הצליחה בזה, ולכך נאמר (מגילה טו, ב) בלילה ההוא נדדה שנת המלך, זה מלכו של עולם.

והיה הדם לכם לאות על הבתים אשר אתם שם, וראיתי את הדם ופסחתי עליכם, ולא יהיה בכם נגף למשחית בהכותי בארץ מצרים.

ופסחתי מפרש רש"י 'וחמלתי', שפסח הוא מלשון חמלה, שאף שהיה קטרוג עליהם, הקב"ה לא עשה בהם נגף כי הוא אוהב את עמו ישראל, ומרחם עליהם. כדאי במדרש (שה"ש ב, כא) עה"פ קול דודי הנה זה בא וגו', הואיל וחפץ בגאולתכם אינו מביט במעשיכם הרעים וכו'.

ובתפארת שלמה (רמזי פסח) מצינו במגילה, בעת שמרדכי שלח לאסתר ליכנס לפני המלך, ואמרה כי אינה יכולה לבוא לפני המלך וכו', אמר לה, אם החרש תחרישו וגו' ואת ובית אביך תאבדו, ובהמשך רואים אנו, כי צותה עליו אסתר לצום שלשה ימים, אף שבזה העביר יום ראשון של פסח

ובקדושת לוי בפרשת השבוע (תזריע), מביא ששמע ממורו ורבו הרה"ק רבי דוב בער המגיד ממעזריטש, שביאר מאמר חז"ל ישראל מפרנסין לאביהם שבשמים, דהנה התענוג נקרא פרנסה, דהיינו במה שאנו עושים מצוות ומעשים טובים, אנו כביכול גורמים תענוג להבורא ברוך הוא. וזהו ישראל מפרנסין לאביהם שבשמים.

ולפי זה כמה ראוי לאדם לעשות מצוות ומעשים טובים, שיגיע מזה תענוג להבורא ברוך הוא, הלא יש לו כמה אלפי מלאכים שאומרים לפניו קדוש קדוש קדוש באימה וביראה, ומה אנוש כי תזכרנו. ובכל זאת מחשיב את עבודת בני ישראל, והוא על דרך משל, כמו שרי האומות אף שיש להם נכסים רבים, יש להם עוף שמלמדין אותו לחזור על מילים (תוכי), והשר יש לו תענוג מיוחד מזה, ומראה החידוש לכל השרים,

והנמשל מובן שזה מורה על גודל חביבות שיש לבני ישראל אצל הבורא, 'ואם כן אתם בני אדם פקחו עיניכם, וראו גודל מעלת מצות ומעשים טובים, עד שכל עבודת מלאכי מעלה חשובים כאין, נגד מעשה בני אדם'.

ומביא ששמע עוד ממורו ורבו הרה"ק ר' דוב בער ממעזריטש, על הפסוק (תהלים קיח) מאת ה' היתה 'זאת', היא נפלאת בעינינו. מלת זאת מורה על בחינת נוקבא, שהיא דרגת 'מקבל' כידוע. והנה עיקר חשיבות עבודתינו, הוא רק מצד התענוג שיש להבורא ברוך הוא מאיתנו, ובזה נקרא הקב"ה בחינת מקבל. וזהו, מאת ה' היתה 'זאת', דהיינו שהקב"ה כביכול הוא בבחינת מקבל, 'הוא נפלאת בעינינו', פירוש הוא פלא גדול בעינינו, שיש לנו חביבות כזו אצלו.

וכפי שכתב הרה"ק רבי צדוק זי"ע (מחשבות חרוץ, ט) שצריך גאווה של

מצוה, דבשפלות ידים ידלוף הבית (קהלת י, יח) שעל ידי שפלותו, שחושב שאין במעשיו כלום, ושאי אפשר לו להגיע לשום מעלה ומדריגה, על ידי זה יתעצל מלהשתדל במעשה המצוות, עד שיהיה כל הבית מלא דלף טורד. ואף אם ע"י שפלותו, לא יתגבר עליו יצר הרע להביאו לרע גמור, על כל פנים לא יתן לו להגיע לשום מעשה טוב, ועל כן צריך שיהא ויגבה ליבו בדרכי ה'. שיזכור שהוא חלק אלוה ממעל, ושיוכל להגיע לתכלית השלימות.

וכן הוא בזוה"ק שמובא לפני תחילת ה'הגדה' (פרשת בא מ' ע"ב), פקודא בתר דא לספר בשבחא דיציאת מצרים וכו', וקודשא בריך הוא שמח בהוא ספור, ומכנס כל הפמלייא דיליה וכו' כדין אתוסף ליה חילא וגבורתא לעילא, היינו שכביכול, נתוסף כח וגבורה למעלה. וישראל בספור ההוא נותנים כח לאדונם. כמלך שנוסף לו כח וגבורה בעת שמשבחים גבורתו ומודים לו, ע"כ.

הרי לנו גודל הנחת רוח שנעשה לפניו, בפרט בעת עשיית ליל הסדר ואמירת ההגדה, על כן יש לנו להכין את הפה בדיבורי קודש של תורה ותפילה, ונזכה כולנו לעשות נחת רוח לבורא ית"ש, והוא יגאלינו במהרה ברחמים, אמן.

וכן הוא בזוה"ק שמובא לפני תחילת ה'הגדה' (פרשת בא מ' ע"ב), פקודא בתר דא לספר בשבחא דיציאת מצוה, דבשפלות ידים ידלוף הבית (קהלת י, יח) שעל ידי שפלותו, שחושב שאין במעשיו כלום, ושאי אפשר לו להגיע לשום מעלה ומדריגה, על ידי זה יתעצל מלהשתדל במעשה המצוות, עד שיהיה כל הבית מלא דלף טורד. ואף אם ע"י שפלותו, לא יתגבר עליו יצר הרע להביאו לרע גמור, על כל פנים לא יתן לו להגיע לשום מעשה טוב, ועל כן צריך שיהא ויגבה ליבו בדרכי ה'. שיזכור שהוא חלק אלוה ממעל, ושיוכל להגיע לתכלית השלימות.

סעודה שלישית פרשת צו תשפ"ב לפ"ק (בארא פארק)

כיפר את כל החטא, ומ"מ כיון דחזינן שנשאר דשן מהקרבת, הרי זה סימן שגם אחר כפרת החטא עדיין נשאר פגם, שמפריע לעבודת ה', שצריך לתקן גם אותו, ולכן היו צריכים עבודה גם בהדשן עצמו, שבזה ימחוק לגמרי את כל הרושם שנשאר מהעבירה.

הרה"ק בעל התניא (בסידור) מסביר את ענין תרומת הדשן בדרך העבודה, ראשית מהו ענין התרומה, ושנית למה את הדשן המתמלא על גבי המזבח מוציאים מחוץ למחנה לגמרי, ומסביר שעבודת הקרבנות בימינו נעשית ע"י עבודת התפילה, כמ"ש ונשלמה פרים שפתינו, והנה כל מה שהאדם מתלהב ומתבונן יותר בתפילתו, דוקא עי"ז הוא מרגיש יותר את גודל ריחוקו מה', וזהו הרמז בהאפר שנבלע בצד המזבח, שהוא השפלות, הבא ע"י שריפת הקרבן. וזה עבודה חשובה

ולבש הכהן מדו בד ומכנסי בד ילבש על בשרו והרים את הדשן אשר תאכל האש את העלה על המזבח ושמו אצל המזבח, ופשט את בגדיו ולבש בגדים אחרים והוציא את הדשן אל מחוץ למחנה אל מקום טהור.

הנה בריש הפרשה יש לנו תורת העולה, הנשרפת כליל על גבי המזבח, ונאמר לאחריו, מצוה לקחת בכל יום תרומה מן הדשן, ולהניחו בצד המזבח, ושם היה נבלע במקומו בדרך נס, ולאחריו נאמר, שאחר שנתמלא הדשן על גבי המזבח, היה מוציאים אותו אל מחוץ למחנה.

כ"ק אצמו"ר זצללה"ה הקשה מהו הענין של המצוה דתרומת הדשן, הלוא הקרבן כבר כיפר על כל החטא, ומה לנו עוד עבודה עם האפר שלה, וביאר, דאכן בוודאי הקרבן שנקרב על גבי המזבח כבר

קדשו של בעל התניא 'כאסקופא לדריסת רגלי החיצונים', ואפר כזה, צריך להוציא לגמרי מחוץ למחנה, ולא יעלה ולא יבוא כלל.

יה"ר שנזכה לעבוד את ה' בהתלהבות אש, מתוך שמחה וחיות, ולהיות בענווה ושפלות, ונזכה לגאולה במהרה.

מאד, כי על ידי השפלות הבא ע"י תפילתו, זה מגביר ביותר את התשוקה לעבודת ה' באמת.

אך בכל זאת צריך ליוזר שלא יהא בזה שום עצבות שאינו מועיל לעבודת ה', אלא הופך את האדם להיות כאבן דומם בלי שום רצון וחשק, שאז נהפך ח"ו להיות, כלשון

אחר אמירת לחיים

הקב"ה יוריד בדור ההוא נשמות עם קטנות המוחין, שלא ירגישו כל כך את הצער. בן הקב"ה כביכול יעביר חבל על כל הגליות, וכולם יחזיקו בחבל, והקב"ה יטלטל את החבל בחזקה, והטפשים יעזבו את החבל, ויאמרו שאין הקב"ה חפץ שיחזיקו בה, אך מי שיש לו שכל בקדקדו ימשיך להחזיק הלאה. גן הקב"ה כביכול ינפה את כל העולם, כמו שמנפים קמח בכברה, והנה בשעה שמנפים את הקמח, אזי מקבל גם

השבוע היארציית של הרה"ק הרבי רבי אלימלך, שמעתי איש מפי איש מאחד שקיבל ממנו, שמנהגו של הרבי ר' אלימלך זי"ע היה לומר בסעודה שלישית דברי תורה על פרשת השבוע, ואח"כ היה אומר עוד פעם תורה מענינים שיהי' בדור עקבתא דמשיחא. וזכר ג' דברים ששמע מהרבי, אן שלפני ביאת המשיח, ירמסו את יראי שמים באופן כזה שאף תלמידי הבעש"ט זי"ע לא היו יכולים לחיות מרוב צער, אבל

וראה, לא קבלתי מכות כמותך, וגם
נשארתי למעלה. אבל הפסולת אינו
יודע את האמת, שאחרי הבירור
הזאת, יזרקו את כל הפסולת מן
הכברה עד שיהיו בטלים לגמרי.

הקמח הטוב מכות מכל הצדדים, עד
שהקמח הטוב נופל למטה במכה
חזקה, והפסולת נשארת למעלה בתוך
הכברה, ואז יתריס הפסולת שנשארה
בכברה, לפני הקמח הטוב, הבט

אחר הברלה פרשת ויקרא תשפ"א לפ"ק

השבוע היארציית של כ"ק אאמו"ר זצלה"ה כבר דיברנו בהקמת מציבה ובקידוש, על יגיעתו הגדולה בתורה, ושגם זכה לכתוב חידושים רבים על הרבה מחלקי התורה.

סיפר לי אחד שעדיין חקוק בעצמותיו איך שכבר מצעירותו קרנה ממנו היראת שמים, ומה שראה אצלו אז, משפיע עליו עד עצם היום הזה.

סיפר לי אברך שהיה בא לבקר בבית ההבראה את כ"ק אאמו"ר זצלה"ה בשנתו האחרונה, אחר הניתוח על כתפו, והאברך היה צריך אז לחיזוק גדול ביראת שמים, וכאשר דיבר עימו אאמו"ר דברי תורה ויראת שמים, נתפעל מאד מעוצם התלהבותו בעבודת ה', והרגיש כאילו נמצא בעולם אחר לגמרי, כל האויר היה רחוק מקנאה תאוה וכבוד, אלא רק עניני תכלית, וזה השפיע עליו עמוקות, ונעשה בו שינוי גדול לטובה.

השל"ה הק' (מס' פסחים) מביא שפסח ענינו חסד, ומרחיב שם בגודל מעלת עשיית חסדים, ואכן כ"ק אאמו"ר זצלה"ה היה מיוחד גם בעמוד זה, והיה מכניס אורחים מארץ ישראל שבאו לאסוף ממון, והכל בדרך כבוד, וכן היה הולך עבור הזולת לטרוח להכנסת כלה וכדומה, אפילו בתוך המטר והשלג, ולא חס על גופו, ובלבד להיטיב לזולת.

בליל הסדר לא היה נוהג לדבר חידושים, אלא לפעמים אמר את פירוש הדברים ביודיש, והיה כמה 'ווערטער' שהיה חוזר עליהם הרבה, ואחד מהם, כמדומה הוא מהישמח ישראל (שגם כ"ק אאמו"ר זצלה"ה היה חוזר עליו) 'וכל המרבה לספר ביציאת מצרים, הרי זה משובח', דכל כמה שמספר נעשה הוא בעצמו, יותר ויותר משובח.

וכן סיפר מהרה"ק הרבי מלובלין זצלה"ה שהיה מעוטף בטליתו בשעת הסדר, וכשאמר 'ובמורא גדול זה גילוי שכינה' נתגלו פניו הק', ונפל פחד גדול על כל המסובין, והיה שם היהודי הקדוש זצלה"ה ונפלו כל שיניו מרוב הפחד, ונשאר לו רק שן אחת, והיה אוחז בו ואומר 'דו רשע, פארוואס ביסטו נישט ארויסגעפאלן, ווען די רבי האט געזאגט ובמורא גדול זה גילוי שכינה'.

בליל פסח ערך הרה"ק הרבי ר' בונם את ה'סדר' רק עם החבריא שלו, (ובבית ווארקי כבר נהגו להגיע לליל הסדר), והאורחים שהגיעו לפשיסחא סידר אותם שיתאכסנו אצל בני העיר. בהגיע אחד מן האורחים למקום אכסניתו, התאונן לפניו בעל הבית, שלדאבוננו אין מאומה לאכול בביתו אפילו לעצמו, ומשום כך הוכרח האורח לשוב על עקבותיו ולהיות מאוכלי שולחנו של הרבי ר' בונם, אך הרבי ר' בונם לא רצה לקבלו. אבל הרה"ק מווארקי קיבל עליו אחריות, וצוהו שלא ישאל שום קושיות במשך הסדר, והלה הסכים.

באמצע הסדר, ב'שפוך חמתך', הבחין האורח איך שנכנס כפרי והחליף שיחה עם הרבי ר' בונם בשפת פולין, ונסבה שיחתם בעניני התבואה שבשדות. פנה האורח להרה"ק מווארקי מיהו האיש הלזה? אמר לו הרה"ק מווארקי: 'די זעסט איינעם, יאך זעה אן אנדערן, און דער רבי זעט גאר אן אנדערן'...

זכותו יגן עלינו, א גוטע וואך א פרייליכע וואך, און א כשרן פרייליכען פסח.

אחר הברלה פרשת תזריע תשפ"ב לפ"ק

היום מוצאי שבת קודש הוא יומא דהילולא של הרה"ק ר' שלום בער מליובאוויטש זי"ע, בנו של הרה"ק ר' שמואל זי"ע בן הרה"ק הצמח צדק זי"ע, התחיל לנהוג בנשיאות בהיותו בן כ"ב שנים. הירבה לכתוב מאמרי חסידות, אחד התוארים שלו הוא, הרמב"ם של תורת חב"ד, שכן דבריו ברורים ומסודרים, עם הסברים ונימוקים. כמו כן עסק רבות בעניני הכלל להרמת קרן התורה והיהדות.

אחד מהחידושים שלו, הוא הקמת ישיבת 'תומכי תמימים', בעת דרשת הפתיחה קרא ואמר שאין ישיבתו מיוסד בדווקא במטרה להצמיח עוד מופלגי תורה או מורי הוראה אלא שיתגדלו להיות יראי ה' היודעים את חובתם בעולמם, כי רק אז ראוי להיקרא תלמיד חכם באמת. ולכן קבע שיחד עם לימודי הנגלה יעסקו בכתבי החסידות בשרשי האמונה, ובעניני אהבה ויראת ה', וכתב לזה במיוחד את הקונטרס 'עץ החיים', שם מבאר שלימוד התורה כדבעי יכול להיות רק כאשר בוער בלב הלומד אהבת ה' ויראתו. ואכן זכה לתלמידים גדולים, חסידים עובדי ה'.

*

חסיד אחד התאונן בפניו שקשה לו להתבונן באריכות לפני התפילה, ענה לו הרבי שיתבונן בג' דברים, מה בכוחו לעשות (מה הם כוחותיו), מה הוא מחויב לעשות (על פי התורה), ואח"כ יתבונן, מה הוא עושה בפועל בהווה. זו היא התבוננות ראויה.

כידוע שכל מאכל שאין בו איסור, הרי הוא מקליפת נוגה, שאפשר להעלותו או ח"ו להיפוך, פעם התבטא הרש"ב בצחות: מאכל גשמי כל עוד הוא עומדת

על השולחן, הרי הוא קליפת נוגה, אך כיון שתקעו בה את המזלג, כבר עלול המאכל להידרדר לשלש קליפות הטמאות לגמרי.

פעם הגיע חסיד בגיל העמידה כבן חמישים, ונכנס לרבי ושאל מפני מה הוא מרגיש שינוי גדול בעבודת ה', שכן בהיותו אברך צעיר לימים, היה אצלו התפלה וקיום המצוות בחמימות והתלהבות, אך עתה כבר אינו כן, והשיב לו הרבי, מה רצונך, הלוא כבר עברו עליך חמישים שנה של ארוחות בוקר וארוחות ערב, וזה הרי פועל על האדם.

וכידוע בספה"ק שמי שנמצא הרבה זמן בעוה"ז, לכאורה במשך הזמן כבר רואה שאין זו התכלית, והיה צריך מאליו להתקרב לרוחניות, אך באמת אינו כן אלא אדרבא, כמה שנמצא יותר בעולם הזה, הרי הוא קובע מקום בעולם, ושוקע בגשמיות רח"ל, ולכן החי יתן ליבו לשוב אל ה'.

*

בספריו הוא מביא כמה סיפורים נפלאים מגדולי החסידות. הבעל התניא בהיותו במעזריטש למד עם ר' אברהם המלאך, בנו של המגיד זי"ע, פעם אחת הלכו לשדה להתבודד כדי להגיע לבחינה של 'נכספה וגם כלתה נפשי', הם עשו כפי הכללים הידועים להם, ועשו כמין עיגול ועמדו בה, עד אשר כמעט הגיעו לכלות הנפש ממש, וברגע האחרון יצא הבעל התניא, וכשראה ש'המלאך' עדיין ממשיך בכך, עד שח"ו יכול להיפרד מן הגוף, צעק אליו הבעל התניא, בעל כרחך אתה חי! ובזה נתעורר המלאך.¹

¹ ראה בענין 'רצוא ושוב' דברי בעל התניא ב'תורה אור': ממה שאנו רואים כי כאשר תחפוץ הנפש להתענג על ה' בעריבות ומתיקות עד כלתה ממש בצדיקים הגדולים כידוע, הנה במה תחזור להתקיים

עוד מביא **שהבעש"ט** אמר קודם פטירתו, שהיה יכול לעלות בסערה השמימה כחנוך ואליהו, אך חפץ הוא לקיים את דברי התורה 'כי עפר אתה ואל עפר תשוב'.

אחד שתה 'משקה' בשמחת תורה והחל לבכות, אמר על כך הרה"ק הרש"ב, **שזה סימן שלא בכה בעת אמירת על חטא**. - ונראה הכוונה, שלכל דבר יש זמן, ומי שבוכה בעת שצריך לבכות, זוכה לכך שהוא שמח בעידן של שמחה.

*

הרש"ב נסע לצרכי רפואה לתקופה ארוכה לעיר ווין, ולקח עימו את בנו הרה"ק רבי יוסף יצחק זי"ע, ולצרכי הבראה הי' הולך כמה פעמים בשבוע לטייל, והיה חביב עליו להכנס בשעות הערב לשטיבלעך של חסידים שהלכו לאורם של צדיקים אחרים, לראות איך הם עוסקים בתורה ותפילה ושאר הנהגותיהם.

פעם נכנס לאחד מהחסידים שטיבלעך וראה איך שישבו שם חסידים זקנים עם נערים ודיברו ביניהם אודות הצדיק הרה"ק רבי מאיר מפרעמישלאן זי"ע, וכה סיפרו, במקום מגוריו של רבי מאיר, היה המקווה מאחורי הר גדול, ולכן בימות החורף כשהדרך היתה חלקלקה מפאת השלג והכפור, היו מוכרחים ללכת מסביב להר, שכן היתה סכנה ללכת במעלה ההר, מחשש החלקה.

בגופם וכו', אינו אלא ע"י שתחפוץ יותר בתורה ומצות בעוה"ז משתהנה מזיו השכינה, וכמאמרז"ל יפה שעה אחת בתשובה וכו' מכל חיי העוה"ב.

אך רבי מאיר הי' תמיד הולך דרך מעלה ההר, ואף פעם לא החליק, פעם אחת הגיעו כמה אורחים לעיר, שלא האמינו בצדיקים ובמופתים, ועל כן כשראו שרבי מאיר הולך על ההר בביטחה, רצו להראות שגם הם יכולים ללכת בדרך זו, אך לרוע מזלם כשהתחילו ללכת כמה צעדים, מעדו וניזוקו קשות רח"ל, והיה נצרכים לזמן רב של טיפולים רפואיים, אחד מן האורחים כשהבריא, אזר כח ושאל את רבי מאיר, איך הרבי הולך תמיד באותה דרך ואינו ניזוק, ענהו רבי מאיר, 'כשקשורים למעלה לא נופלים למטה'.

כשהמשיכו לטייל דיברו אודות סיפור זה, ואמר הרש"ב לבנו, אכן, אם קשורים למעלה לא נופלים למטה, אך לא זו בלבד אלא 'מכלל הן אתה שומע לאו', אם לא קשורים למעלה, לא די 'שנופלים' למטה, אל אף נהיים 'קשורים' למטה...

ובכלל, מאד מצא חן בעיני הרש"ב כל ההלוך ילך בבית החסידים, ודיבר אז הרבה איך דרכי החסידות מחזקות את האמונה, ואיך שסיפור אחד מצדיקים יכול להביא לפעמים יותר תועלת ליהדות, מאשר הפלפול הטוב ביותר.

*

באחד הימים הגיע בחור להתקבל לשיבת תומכי תמימים, ואף שהיה למדן ובעל כשרון, ראו עליו שהוא בעל מידות גסות ופניו היו מגושמות ביותר, והיה ספק אם לקבלו, הרבי הרש"ב החליט שיש לקבלו, אלא שיצטרכו להעמיס עליו עבודה רבה ועמל רב בעניני מצוה, ולכן לפני פסח הוטל עליו לברור ולטחון את החיטים למצות, וכך במשך שבועיים רצופים לא היה לו כמעט רגע מנוחה, כשהגיע זמן אפיית המצות שוב הוטל על אותו התלמיד כל העבודות הקשות וכו', באחרון של פסח פנה הרבי לבנו הרה"ק ר' יוסף יצחק,

שהיה מנהל הישיבה, הבט על אותו תלמיד, שהשיג פנים אחרות לגמרי, ראה כמה גדול כוחו של זיעה של מצוה, שוב אין רואים עליו את הגסות, ומראהו פני אדם.

וידועים דברי הנועם אלימלך בפרשת קדושים, עה"פ ופרט כרמך לא תעולל, כי האדם צריך לקדש איבריו וגידיו בעובדין טבין ולייגען במעשים טובים בידים ובכל הגוף, כדי שיתקדש הגוף ויהיה מוכן לעבודת הבורא, ומסיים שזה שייך דוקא לאלו הנכנסין לעבודה, שעדיין לא נתקדשו אבריהם כל צרכם. אך הצדיק, שאיבריו מקודשים כבר, אין צריך לעשות סוכה בידיו ממש כדי לייגע גופו בעבודה, או לטחון חיטים לפסח, כי אם קיום המצוה ההיא, בלא העבודה, עכתוד"ק.

ועתה נביא כמה אמרים ממנו על חג הפסח, בהגדה נאמר, כנגד ארבעה בנים דברה תורה, אחד חכם ואחד רשע ואחד תם ואחד שאינו יודע לשאול. ולכאורה למה צריך לכתוב כל פעם תיבת 'אחד' וכי לא די שיאמר חכם, רשע וכו', ופירש אדמו"ר הרש"ב, שבכל יהודי יש שייכות לה' אחד, ואפילו ברשע ישנו 'אחד', דהיינו נקודת היהדות, ואף התם וכו', ועלינו רק לעוררו ולגלותו. וכמו"כ פירש 'כל דצריך ייתי ויפסח' דהיינו כל הצריך לקבל איזה מעלה, האפשרות בידו, בלילה הזה לפסוח ולדלג ולהגיע לרום המעלה בעבודת ה'.

*

כל ימיו עסק בהנחלת מאמרי חסידות, קודם הסתלקותו אמר, 'אנכי עולה השמימה, אך את הכתבים הנני משאיר לכם'.

זכותו יגן עלינו, א גוטע וואך, א פרייליכער וואך.

עדש"ק תזריע ההודש תשפ"ב

בס"ד

עולו אתו ואתכנשו להילולא דדבינו

במלאת שנתיים ימים להסתלקותו בסערה השמימה
של כבוד קדושת אבינו רועינו

אדונינו מודינו ודבינו

זכר צדיק וקדוש לברכה

שנסתלק לגנזי מדומים ונתבקש בישיבה של מעלה
ביום י"א ניסן תש"פ לפ"ק

תתקיים עדיכת השולחן ועליה לציון

בראשות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

ביום ב' אור לי"א ניסן

סעודת הילולא בבית מדרשינו בבני ברק בשעה 8:30

נסיעה לציון הק' בטבריא בשעה 10:00

מעמד התפילה וסדר אמירת המזמורים בשעה 11:30

זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל

